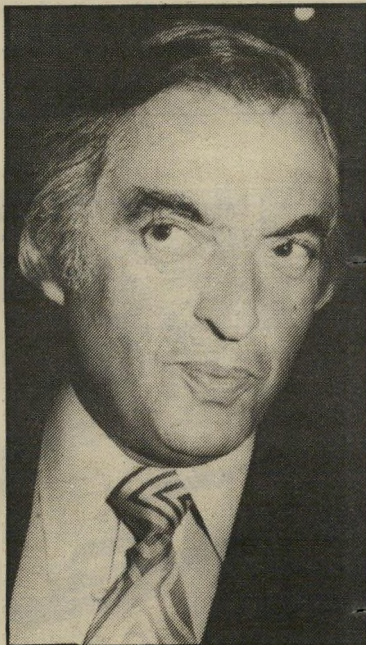

מישפט

„לכסף אין ריחו“

המאזן של פלאטון: כישלון אחד, הצלחה אחת

„יום עסק, יום בצל“ חשב בוודאי שמואל פלאטון כשאתה את השמפניה הצרפתית המשובחת שלו בוילה בסביון ביום החמישי שעבר, בערב. הוא היה עריץ המום משתי החלטות מישפטיות להן חיכה זמן רב, ואשר נחתו עליו כזו אחר זו כיום רביעי והחמישי בשבוע שעבר. ההחלטה הראשונה, שניתנה ביום הרביעי, היתה של בית-המישפט העליון בירושלים, בית-המשפט רחה את בקשתו של פלאטון לרדיון נוסף בעבירות של שוחר בחירות, בהן הורשע עד כה בכל הערכאות. בזה הסתיימה סופית מסכת מישפטית

פלאטון-שרון לא כבול יותר

ארוכה ומייגעת שפתחה המרינה נגד פלאטון בשנת 1977. כבר למחרת התבשר פלאטון כי תביעה הגדולה ביותר שהוגשה אי פעם במדינת-ישראל, תביעתה של החברה הצרפתית קומפני פאריזיין-דה-פרטיסיפסיון נגד פלאטון-שרון, אשתו, אמו ועוד מיספר רב של נתבעים, נמחקה על הסף.

השופט חנה אבנור, נשיאת בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, הסבירה את הפרשה המסוכנת בפסק-דין בהיר וקריא. העובדות שעליהן התבססה תביעתה של החברה הצרפתית, שאותה הגיש בשמה עורך-הדין ברוך גרוס, היו מסוככות מאוד ומילאו עמודים רבים. על פיהן הקים פלאטון-שרון בשנות השישים ובשנות השיכעים המוקדמות קבוצת תאגידים בצרפת, שבה שלט ררך אנשי-קשר שעברו עבורו, אך לו עצמו לא היה כל חלק פורמלי בחברות הללו.

אחת מהחברות הללו, שנקראו קבוצת לה-פורס, היתה קונה נכס מסויים, הזקוק לשיפוץ, ואשר ערכו היה נמוך מאוד. היא היתה מוכרת את הנכס הזה באופן פיקטיבי לתאגיד אחר מאותה קבוצה, כמחיר גבוה. כך, על הנכס היה ערכו של הנכס עולה כמאות מונים. החברה שהנכס, רכי הערך לכאורה, היה כבעלותה, היתה פונה לחברה גדולה בצרפת, המתמחה בהלוואות לשיפוצי בניינים, תמורת משכנתאות לביטחון. הנכס היה מוערך על-פי ערכו הפיקטיבי הגבוה, והחברה מקבוצת לה-פורס היתה מקבלת הלוואה גבוהה ומשעבדת את הנכס הסריה-ערך. לדברי התביעה, לא נעשו, למעשה,

כל שיפוצים בנכסים שנקנו, כל הכסף הועבר לרדיו של פלאטון-שרון, והוא הבריח אותו מצרפת. בשנת 1972 כרחו גם פלאטון עצמו וכל אנשיו מצרפת, ומאז מחפשים אותם הנושים.

חברת ההלוואות הצרפתית העבירה את החוב של קבוצת לה-פורס לחברה קומפני פאריזיין, שהיא התובעת כי ישראל. החברה טענה כי יש לה זכות תביעה נגד פלאטון-שרון בישראל, מכיוון שהיא קיבלה אותה מהחברה המקורית שהלוותה את הכסף, וכי יש לה זכות עקיבה אחרי הכסף שהוציא פלאטון במירמה והשקיע בעסקים אחרים.

בפני תביעה כזו עמדו חומות של קשיים מישפטיים. ראשית, היה על החברה התובעת להוכיח יריבות מישפטית עם פלאטון-שרון, שכן, היא איננה החברה המקורית שהלוותה את הכסף. היה עליה להוכיח כי היא קיבלה זכות תביעה כזאת מן החברה המקורית, וכי לחברה המקורית היתה זכות כזו בכלל.

כמו כן היה עליה, כבוא העת, להוכיח כי אומנם היתה מירמה בעסקאות בצרפת, וכי מאחורי מירמה זו עמד פלאטון-שרון דרך אנשי-קשר שלו. ולאחרונה היה עליה להוכיח כי הכסף שבו השתמשו אשתו ואמו של הנתבע כדי לקנות רכוש ומניות בישראל הוא אותו הכסף שנתקבל במירמה מהחברה הצרפתית.

שופטת סקרנית. השופט יוסף

חריש הוציא, עם הגשת התביעה הזו, בשנת 1981, כמה צווי-ביניים, אשר הפכו למעשה את פלאטון-שרון להסר-אונים. לכל רכוש מונה כונס-נכסים, שאסר עליו לפעול בנכסיו כרצונו. עיקולים הוטלו על חשבונות הבנק שלו ושל בני-משפחתו. גם צו עיכוב יציאה מן הארץ הוצא נגדו בעקבות התביעה.

וכך, עוד לפני שהחלה התביעה להתברר, ולפני שעלתה אפילו אחת מהטענות המישפטיות בעלות המיש-קל לדיון, הפך פלאטון-שרון כבול בכל ענייני הממון שלו. שלוש וחצי שנים נמשך מצב זה, עד שביום הרביעי בשבוע שעבר קבעה השופטת אבנור כי לתביעה אין כל עילה ועליה להימחק.

„כבואי לרון בקשה זו, עליי להתיי-חס אליה מתוך הנחה כי העובדות הנטענות לגבי פלאטון-שרון הן נכונות“, כתבה השופטת. „פליאתי עימי, כיצד חברת-משכנתאות נתנה הלוואות לחברות בעלות מקרקעין, מבלי לברוק ולהעריך את ערכם האמיתי של הנכסים. אך פליאה זו יכולה להיות אולי נושא בדיון גופו. אם יגיע לכך“, היא אומרת.

השופטת עמדה במיוחד על הבעיה של מעקב אחרי הכסף שהוצא מצרפת. היא תמחה כיצד אפשר בכלל לעקוב אחרי כסף מזומן: „אני כמעט סקרנית לדעת כיצד תוכל החברה להוכיח עובדות אלה (של העברת הכספים שהושגו במירמה לידי פלאטון-שרון וממנו לחברות בישראל) מכיוון ש-כתבה-התביעה נאמרו דברים אלה בהכללה וסתמיות, והם עושים רושם של ניחוש אולי נכון — אך מעוררים ספק אם לתובעת יש ראיות בנידון.“

אולם, למרות סקרנותה לא נכנסה השופטת לשאלה זו, מכיוון שהיא קבעה כי ממילא אין לתובעת זכות עקיבה אחרי הכסף הזה. „לכסף אין ריח“, ציטטה השופטת קיסר רומי.

בהחלטה נחרצת קבעה השופטת כי יש למחוק את התביעה מכיוון שאין יריבות בין הצדדים, וכי אם גם היו לחברה המלווה המקורית עילות הועברו לחברה התובעת.

השופטת ביטלה את העיקולים על רכושו של פלאטון-שרון, את עיכוב יציאה מן הארץ שהיה נגדו וכן ביטלה את מינויו של כונס-הנכסים, ששלט על כל רכושו של פלאטון-שרון, במשך שלוש וחצי שנים. מאז הגשת התביעה.

ויש
באמיתו